

детелски дом.

- Чума да ме тръшне, ако съм виждал през живота си по-лошо време... - измърмори на себе си Иванко, докато отупваше в трема снега от кожуха си. - Ей, хора! Няма ли тук някой да ме посрещне?

Столникът се затече да извести на царя.

- Хайде, хайде, - извика след него болярът и се изсмя, - като че съм чужд човек. Само да се намираме на работа. Какво е Асен, какво съм аз. Сякаш до вчера...

Той щеше още дълго да се одумва, ако една врата в дясно от него не се беше открекнала, и една хубава женска глава не беше показала примамливата си усмивка. Като видя боляра, тя поиска да се скрие, но мъжът веднага я забеляза и бързо се отправи към нея.

- Чакай, чакай, гургулице... Няма да ми избягаш.

- Остави ме, Иванко, аз съм ти сърдита - каза галено момичето и дръпна ръката си, която момъкът здраво държеше в своята.

- Пак някой нехвелити езици са бърбили нещо... - каза весело болярът, - но аз ще ги уловя тия доброненавистници... Хайде, кажи сега...

Девојката сви устни. Тя беше висока и черноока като сестра си, царица Елена, но нямаше крехката стройност на осанката ѝ, нито среброзвучността на гласа ѝ.

- Какво... На Никулден пак си ходил у Белота. През ден, през два - все у Белота. Какво толкоз има у тях? А каквото научих за Няга... дъщерята на севаста... - розовите устни на девојката потрепераха, скрити сълзи стегнаха гърлото ѝ и тя не можеше да проговори нищо повече.

- Славо - пошъпна тъжно болярът, - не искам да те лъжа.